

zem, byla účinnost již povoleného vydání rozšířena též na stíhání X. pro zločin podvodu.

29. Podle československého zákonného práva vydávacího není překážkou extradice, že trest byl vysloven soudem stanným, jde-li jinak o delikt extradiční. (Případ »Reich«, č. 20.736/36-18 min. sprav.)

Čsl. státní příslušník X. byl rozsudkem stanného soudu v K. odsouzen v září 1919 k trestu smrti pro zločin vraždy podle § 278 slov. tr. z., jež spáchal v době bolševického vpádu na Slovensko tak, že dvěma ranami z karabiny zastřelil faráře. Milostí presidenta republiky byl mu trest smrti změněn v trest doživotního žaláře. Avšak odsouzenému se podařilo uprchnouti z vazby do ciziny. Teprve v roce 1935 bylo zjištěno, že X. byl pod nepravým jménem odsouzen v Jugoslavii, a že si tam právě odpykává uložený trest. I bylo podle smlouvy mezi ČSR. a král. Jugoslavií ze 17. března 1923 o úpravě vzájemných právních styků (č. 146/1924 Sb. z. a n.) zakročeno pořadem meziministerským o vydání X. z Jugoslavií k odpykání trestu doživotního žaláře. Zároveň bylo zažádáno o průvoz Rakouskem.

Extradice z Jugoslavií byla povolena. Dříve však, nežli bylo rozhodnuto o československé průvozní žádosti, požádalo spolkové ministerstvo spravedlosti ve Vídni jednak o dodatečné objasnění, jednak o reciproční prohlášení. O dodatečné objasnění proto, aby v Rakousku mohlo býti posouzeno, nejde-li snad o čin spáchaný z pohnutek politických a za účelem politickým. Této žádosti bylo vyhověno zasláním soudního pamětního spisu, v němž byl skutkový děj trestného činu co nejpodrobněji vylíčen. Z obsahu soudního dokladu bylo zjevno, že trestný čin byl spáchán zákeřně z pohnutek nízkých a nečestných, nikoliv z motivu politického ani za účelem politickým. O reciproční prohlášení bylo Rakouskem žádáno ke zjištění, zda je zaručeno ve vzájemném extradičním styku vydávání (průvoz) i při příslušnosti stanného soudu. I této žádosti bylo vyhověno a ministerstvo spravedlnosti dalo rakouskému spolkovému ministerstvu spravedlnosti ve Vídni prohlášení, že v obdobném případě bude i z ČSR do Rakouska povoleno vydání nebo průvoz osob, stíhaných neb odsouzených stanným soudem, a to za předpokladu, že jinak půjde o delikt extradiční (průvozní). Při tom bylo uváženo toto:

V našem zákonném vydávacím právu nemáme žádného ustanovení o tom, zda je přípustno vyžadovati z ciziny resp. vydávati do ciziny a povolovati průvoz osob, stíhaných nebo odsouzených stanným soudem. Ani ve většině našich extradičních smluv nemáme zvláštních ustanovení o soudech stanných. Jedinou výjimku činí extradiční úmluva se Švédskem ze 17. listopadu 1931, č. 161/1932 Sb. z. a n., která ve článku 15, odst. 1 stanoví:

»Vydaná osoba nemůže býti pro trestný čin, který dal podnět k vydání, postavena před soud, jehož příslušnost k rozsouzení

takovýchto věcí byla by ustanovena jen pro tento případ, nebo se zřetelem na výjimečné a závažné okolnosti.«

Naše ústavní listina stanoví v § 94, odst. 3, že soudy výjimečné mohou být zavedeny jen v případech zákonem předem stanovených a na dobu omezenou. K výjimečným soudům náleží jednak soudy stanné, jednak soudy nastupující na místě soudů porotních v případě jich zastavení. K činnosti jsou tyto soudy povolávány nařízením příslušných orgánů výkonné moci. Je tedy podle naší ústavy vyloučeno, aby obviněný byl souzen soudem, který by byl zřízen toliko pro určitou trestní věc, »pro určitý případ«. Naproti tomu »se zřetelem na výjimečné a závažné okolnosti« mohou být povolávány u nás k činnosti soudy výjimečné, ale za podmínek, které vůbec jsou zákonem předem ustanoveny. Osoba vydaná nám ze Švédska nemohla by tedy být z důvodů čl. 15, odst. 1 extr. úmluvy se Švédskem postavena před výjimečný soud československý. Tato výhrada se dostala do naší úmluvy proto, že ji stanoví § 1, čís. 3 švédského extradičního zákona ze 4. června 1913, jenž v německém překladě zní takto: »Der Ausgelieferte darf wegen des in Frage stehenden Delikts nicht vor einem Gericht unter Anklage gestellt werden, dem nur »vorläufig« oder für besondere Ausnahmenverhältnisse die Befugnis verliehen ist, in Fällen von solcher Art zu urteilen.« (Překlady »vorläufig« odpovídá v originálu »för tillfället«, takže přiléhavější překlad zní »für den Fall«.) S podobnou výhradou setkáme se také ve finském extradičním zákoně z 11. února 1922 v § 9, čís. 3. Rovněž švýcarský extradiční zákon z 22. ledna 1892 stanoví ve článku 9., že extradice se povoluje jen pod podmínkou, že vydaná osoba nebude postavena před výjimečný soud. Při projednávání osnovy nynějšího německého extradičního zákona z 23. prosince 1929 bylo opětovně navrhováno, aby do zákona byla pojata výhrada, že osoba vydaná nesmí být souzena ve státě dožadujícím výjimečným soudem, avšak taková výhrada se do německého extradičního zákona nedostala. Extradice předpokládá důvěru v právní řád státu, do něhož se vydání a průvoz povoluje, důvěru v jeho trestní řízení i v jeho soudní organizaci. Útěk pak do ciziny nemá být důvodem žádného privilegia pro vydanou osobu ze všeobecných předpisů, zejména nikoliv po stránce procesuální. Proto dalo naše ministerstvo spravedlnosti Rakousku žádané reciproční prohlášení, jak shora uvedeno, neboť podle našeho práva není zákonnou podmínkou vydání, že osoba vydaná nebude stíhána resp. nebyla odsouzena soudem výjimečným.

Po obdržení dodatečného objasnění a recipročního prohlášení povolila vláda rakouská průvoz svým územím, načež byla extradice z Jugoslaviie provedena a X. byl proveden Rakouskem do ČSR.

30. Tak zv. dílejší extradiční rozhodnutí (případ »Lehmann«, č. 9401/38-18 min. sprav.).

Vláda německá požádala o vydání svého státního příslušníka